

forlanges. Man tager vel ikke meget fejl, naar man antager, at det, naar Jord osv. skal indkjøbes, vil blive ca. 2½ Million. Alene Renten deraf vil blive over 100,000 Kr. for ikke at tale om Driftsudgifterne, og ogsaa det kommer over paa Hartkornet. Man skulde ikke tro, at Landbruget havde egentlige Talsmænd her i Thinget, naar man ser paa, hvorledes den ene Udgift efter den anden dnyges over paa Hartkornet og endogaa i Lovforslag, der nys ere fremfattede fra demokratisk Side, se vi, at det, at en Afgift er bleven lagt over paa Hartkornet, betyder egentlig, at den skal vedblive at være der. Jeg kan ikke Andet end gysse noget tilbage over denne store Afgift paa Hartkornet. Jeg erkjender imidlertid, at kan man ikke faae Lovforslagets Udgifter tilveiebragte paa anden Maade, maa det ikke af den Grund standses, men jeg vil dog være med til at bidrage til at gjøre Forsøg paa at standse denne Fremgangsmaade. Da vi sidst behandlede Lovforslaget i 1875, vare Kjøbstæderne satte til 1/8, Udvalget satte dem til 1/6. Jeg er noget i Tvivl om 1/6 nu svarer til det Rette. Det er ikke min Mening at ville vælte uforholdsmæssige Byrder over paa Kjøbstæderne, der til vil jeg ingenlunde være med, men man maa jo tage Hensyn baade til Folketallet — jeg formoder, at det er Folketallet alene, der er lagt til Grund — og til de Værdier, der ere i Kjøbstæderne. Om 1/6 er det Rigtige, skal jeg ikke kunne sige, men om det ogsaa blev forandret til 1/5, blev Lovforslagets Karakter ikke derved væsentlig forandret, nemlig at Hartkornet faaer en uforholdsmæssig stor ny Byrde. Nu ser jeg vel, at der gives os Udbytte til, at naar Landet har sat sine Anstalter i en passende Tilstand, skal Tiden endelig være kommen til, at Udgiften kan gaa over til den almindelige Statskasse; det skal ikke være foreneligt med den Stilling, Kjøbenhavn har overfor sit Sindsfygevæsen, at foretage en Sammensmeltning, inden dette er sket. Om det saa kan ske, kunne naturligvis hverken Justitsministeren eller Finantsministeren have nogen Mening om, men efter alle de Forhandlinger, vi om saadanne Ting maa føre med Kjøbenhavns Kommune, er jeg fuldstændig paa det Rene med, at den nok skal vide at bjerpe sig, saa at Statskassen kommer til at udrede saa store Udgifter som muligt. Det er en Erfaring, vi

paa forskjellig Maade have havt Leilighed til at gjøre i vore Forhandlinger med Kjøbenhavns Kommune, og jeg fortænkter den nu egentlig ikke deri, forsaavidt som jeg antager, at enhver anden Kommune vilde i den Henseende være stillet omtrent paa samme Maade, naar den stod i samme Forhold til Staten.

Man kan nu ikke Andet end glæde sig over, at Tiden fører det med sig, at Behandlingen af de Sindsfyge efterhaanden bliver bedre og bedre, selve Sproget vidner jo derom. Vi bruge nu andre Udtryk om denne Sygdom, end vi tidligere have brugt: Det første, jeg kan huske, talte man om, at et Menneske, der blev sinds syg, skulde i Daarelisten, sagde, at de vare taabelige, kaldte dem Daarer. Det næste Standpunkt var forøvrigt et stort Fremskridt, det var Plakat af 30te Oktober 1843, hvorved Anstalten i Sylland oprettedes; der kaldtes de første Gang „Afsindige“, det var et Skridt fremad fra „Daarer“ til „Afsindige“. Ved en senere Lov, nemlig den, ved hvilken Anstalten i Sjælland oprettedes, altsaa ved Lov af 20de August 1853 ere vi naaede til „Sindsfyge“. Det ser nu ikke det korrekte Udtryk derfor, det dækker ikke fuldstændig, men nu ere vi siden naaede til Udtrykket „Sindsfyge“, og der staa vi aabenbart ved det rigtige Udtryk, ikke alene for denne Sygdom, men ogsaa for adskillige Tænomener, der foregaa. Det er meget karakteristisk at iagttage det Fremskridt, der er i Sproget, og som dække de Fremskridt, som ere i selve Opfattelsen. Jeg skal ikke undlade at gjøre den Bemærkning i Forbigaaende i Anledning af Noget, som fremkom forleden Dag fra det ærede Medlem for Odense Amts Afd. Valgkreds (Morrad) om, at Sprogene vare underkastede Forkrænkelighed, at de døde. Et andet æret Medlem varede dertil, at man kunde maakte bedre sige, at alle Sprogene ere i Udvikling, og det er sikkert og vist, at i samme Grad som Tanken bliver klarere, i samme Grad kan man bedre give de paa-gældende Ting det rigtige Navn, i samme Grad maa ogsaa Udtrykkene klare sig, thi det er vistnok saa, at jo klarere en Mand tænker, jo tydeligere vil han ogsaa udtrykke sig skriftlig eller mundtlig. Vi ere ikke længere paa det Standpunkt, da man mente, at jo mere taaget man talte og skrev, jo mere